

Carme Chacón passant revista a l'exercit.

Madrid segueix pendent per al PSC

El PSC no ha aconseguit més ministeris ni àrees de gestió, però el fulgurant ascens polític de Chacón i el paper que pugui tenir Corbacho en un assumpte con la immigració li fan tenir expectatives.

El PSC ha col·locat dos ministres al govern de Madrid, a l'executiu d'un Zapatero que, com dèiem la setmana passada en aquestes mateixes pàgines, ha deixat enrere el tarannà i l'Espanya plural per presentar un projecte més contundent des del punt de vista nacional espanyol i en les formes de fer política. Un executiu que vol buscar l'entesa amb el PP en els assumptes d'estat i no aparèixer com a pres dels partits nacionalistes. Un Zapatero que no pensa a créixer a Catalunya, sinó a recuperar terreny a Madrid o al País Valencià, on el PSOE està en una alarmant posició de debilitat en relació al PP. Vist com comença la legislatura, caldrà un canvi de rumb fort perquè CiU acabi formant part (tot i l'eterna bona predisposició de Duran) de l'executiu espanyol.

El PSC té, amb els 25 diputats del 9 de març, els mateixos ministres que

tenia amb 21 diputats. També és cert que el 2004 va començar la legislatura amb una cartera (la de José Montilla a Indústria) i ara ho fa amb dos, Carme Chacón a Defensa i Celestino Corbacho a Treball i Immigració.

Els socialistes catalans es donen formalment per satisfets, tot i que havien dit, en les hores posteriors a les eleccions, que el seu bon resultat a Catalunya havia de tenir recompensa en forma d'influència i càrrecs a Madrid. De moment, es pot considerar que, com a mínim, la posició es manté. Caldrà veure, però, quin joc polític tenen els seus dos ministres, singularment Carme Chacón, una dona amb una gran connexió amb Montilla i ascendent sobre Zapatero que fa i farà d'autèntica baula entre els uns i els altres en una legislatura que es preveu complexa en els assumptes bilaterals. La d'Esplugues és aquests dies a la cresta de l'onada i alguns diaris fins

i tot han pronosticat que la primera ministra de Defensa d'Espanya pot acabar succeint Zapatero.

El PSC havia donat a entendre que volia no només més ministres, sinó més ascendent en l'administració de l'estat, on els catalans mai no han estat multitud ni fet colla. Però sembla que això no serà així numèricament, perquè és complicat que la nòmina de secretaris d'estat s'ampliï. De moment, s'ha confirmat en el càrrec el d'Economia, David Vegara (que ha enfortit el vincle amb el PSC), i s'ha nomenat el rector de la Universitat de Barcelona, Màrius Rubiralta, per a secretari d'estat d'Universitats del Ministeri de Ciència i Innovació que dirigirà la basca Cristina Garmendia. Dilluns, amb els ministres havent pres possessió a primera hora del matí, arribava la primera cascada de nomenaments. Entre ells, només un català, Germán Rodríguez, el cap de premsa de Carme Chacón, a qui es nomenava director general de comunicació de la Defensa.

Els socialistes catalans tenen, però, tesis per argumentar l'aparent frenada a les seves aspiracions. La primera és que no es tracta tant de tenir ministres del PSC com de tenir-ne del PSOE que tinguin una actitud receptiva (o amigable) amb els assumptes catalans.

D'aquí que celebrin nomenaments com el de Francisco Caamano —que repeteix en el càrrec per desig de Maria Teresa Fernández de la Vega— com a secretari d'estat de relacions amb les Corts. El mateix afirmen de ministres com Elena Espinosa, que s'ocuparà d'un assumpte tan sensible com el medi ambient. Sobre César Antonio Molina, el ministre de Cultura que reté els papers de Salamanca, o la inefable Magdalena Álvarez, que el president de la Junta Manuel Chaves ha aconseguit que segueixi, prefereixen passar-hi de puntes i parlen de segones oportunitats.

L'altre argument del PSC en relació amb els ministres catalans és que Chacón, si bé no gestionarà una àrea d'interès directe de Catalunya i tampoc relacionada amb el finançament autonòmic (aquí Vegara té una gran responsabilitat i la confiança del partit), sí que dirigirà un "ministeri d'estat", de nucli dur. Això li permetrà, segons els socialistes catalans, ser al rovell de l'ou de les decisions del govern, viatjar regularment en missions diplomàtiques amb els reis i Zapatero i tenir accés a molta informació. Destaquen també que Defensa no té un dia a dia angoixant i que això li permetrà estar molt més al damunt dels temes catalans (com els traspassos de l'Estatut, el finançament i la relació amb els grups catalans al Congrés).

Des del carrer Nicaragua se sosté a hores d'ara, i vist que no hi haurà trofeu quantitatiu, que el problema és que pocs catalans volen anar a fer carrera política a l'administració central i que per això és complicat veure militants del PSC en segons i tercers nivells, molts dels quals demanen, a més, la carrera de funcionari. Miquel Iceta, el portaveu parlamentari del partit i un home amb trajectòria com a "llauner" de la Moncloa durant els darrers anys del felipisme, lamentava que els catalans que van a Madrid no tenen vocació de quedar-se, com sí que passa amb els socialistes d'altres llocs de l'estat, sinó que pensen a tornar a Barcelona i això complica desenvolupar-s'hi políticament. Chacón no es veu tota la vida a Madrid, però hi està instal·lada.

Capítol a part en la valoració de la presència del PSC a Madrid mereix la pèrdua del Ministeri d'Indústria, un departament que tradicionalment ha estat

en mans catalans. El departament que ara comanda Miguel Sebastián, amic personal de Zapatero i la seva opció per rellevar Pedro Solbes quan arribi el moment malgrat la freda relació que mantenen, ha perdut bona part de les seves competències a favor del Ministeri de Ciència i Innovació. Els socialistes catalans destaquen que, al cap i a la fi, aquest ministeri va lluir poc o gens a José Montilla i a Joan Clos quan el van dirigir i que té poc sentit atès que la política econòmica està controlada per Solbes i que moltes competències del Ministeri d'Indústria, que també va ocupar Josep Piqué, són autonòmiques.

Una atenció especial mereix l'arribada de Celestino Corbacho, un dirigent del PSC amb vida pròpia al marge de José Montilla i l'aparell del carrer Nicaragua, al Ministeri de Treball i Immigració. Som, sens dubte, davant una opció de Zapatero per reforçar qui li ha estat més fidel a Catalunya en moments delicats com les crisis del tripartit (especialment l'era Maragall) o en l'assumpte de rodalies, que va ajudar a pacificar com a alcalde de l'Hospitalet. A ell li tocarà desplegar part de l'Estatut, concretament els assumptes referits a estrangeria i a la inspecció de treball. De moment, ha començat sense desfer la bona herència rebuda de Jesús Caldera, desplaçant al partit en un sacrifici de difícil explicació que pot donar bona mesura de la importància que Zapatero volia donar

a Corbacho. L'hospitalenc ha confirmat Octavio Granado i Consuelo Rumí com a secretaris d'estat i està disposat, segurament per això el vol Zapatero, a acabar amb el discurs del políticament correcte en matèria d'estrangeria que en els darrers anys s'ha apoderat de l'esquerra espanyola. Més quan la recessió econòmica que s'albira, i que pot derivar en un augment de l'atur, es pot convertir en un revulsiu per a algunes actituds racistes. Espanya és a prop de França en tots els aspectes.

La mala notícia per a Corbacho i el socialisme català és que el superministeri que va gestionar Caldera ha quedat esquarterat atès que ha perdut les competències d'Afers Socials (per tant, la posada en marxa de la llei de dependència) que han anat a parar a Educació i les d'Igualtat, per a les quals s'ha creat un ministeri propi per a Bibiana Aído, una arriscada opció de Zapatero i de Chaves, el seu valedor polític.

És, doncs, aviat per jutjar quina és la força real del PSC al govern. Però queda clar que les seves peces, i especialment Carme Chacón, hauran de demostrar que és més important el paper i el pes polític que no pas les àrees de gestió. En tot cas, no era això el que havien venut els socialistes catalans, que fan ara hàbilment de la necessitat virtut. Marca de la casa.

Ferran Casas

Celestino Corbacho, en la presa de possessió del càrrec de ministre.